

som jeg ikke kendte. Du skulde ikke tilfældigt vide, hvem det var?»

»Jo. Det var Karsten From — Portrætmaleren. Men han er maaske først kommen i Skuddet efter din Tid.«

»Vil du for en Gangs Skyld svare paa et indiskret Spørgsmaal. Er den Herre din Kusines nye — hvad skal jeg sige — Ven? Det saae saadan ud.«

»Jeg veed ingenting. Men siden du nu har spurgt, saa vil jeg fortælle dig, at der snakkes om en Forlovelse.«

Torben Dihmer nikkede tavs. Han sad igen med Armene paa Bordet og drejede paa sit halvtømte Glas. Tilsidst sagde han:

»En Kunstner altsaa. Det havde jeg nu mindst tænkt. Han saae forresten ogsaa nok saa meget ud som en Cirkusartist. Jeg havde i Grunden ventet et aneligere Resultat af saa mange Aars samvittighedsfulde Overvejelser.«

Professoren trak paa Skuldren.

»Jeg deler i dette Tilfælde heller ikke min Kusines Smag. Hun er lidt uberegnelig. Men hvad skal man sige? Kærlighed suspenderer Fornuften. Den anerkender den simpelthen ikke. Det er vel netop Charmen ved den.«

Torben Dihmer nikkede igen.

»Du har ubetinget Ret. Paa dette ene Omraade